

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 10

La sessió s'obre a les deu del matí i dotze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Vintó.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

Ordre del dia

Punt únic: Debat sobre l'Informe de l'any 1991 presentat pel Síndic de Greuges (Reg. 34671).

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Aquesta sessió tindrà un únic punt de l'ordre del dia, la seqüència de la qual es descabdellarà d'acord amb l'article 144.3 del Reglament, sobre la tramitació parlamentària de l'informe anual del Síndic de Greuges. Aquest únic punt de l'ordre del dia és el debat sobre l'Informe de l'any 1991 presentat pel Síndic de Greuges.

Té la paraula l'honorable senyor Frederic Rahola i d'Espoña, síndic de Greuges, per a presentar un resum del seu Informe.

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES (Frederic Rahola): Molt honorable senyor president, il·lustres membres de la Mesa, senyores i senyors diputats, en compliment de la llei que regula la institució del Síndic de Greuges, dono compte avui de la meua actuació durant el vuitè any del meu mandat. Com ja vaig fer en la recent compareixença davant de la Comissió del Síndic, aprofito l'ocasió per felicitar els membres del Parlament per la seva elecció i els desitjo grans encerts en la seva labor legislativa.

Encara que l'estructura de l'Informe és similar a la dels dos exercicis anteriors, em permeto una breu síntesi, ateses les circumstàncies abans esmentades. L'Informe es compon de dos llibres, el primer dels quals segueix la divisió en deu apartats temàtics, que responen als àmbits en què s'organitza l'oficina de la institució. A continuació, figura l'esquema estadístic, que facilita la comprensió de la feina efectuada i la consulta ràpida de les dades. Pel que fa al llibre segon, ha estat dedicat a les limitacions i les perspectives de la llengua catalana en l'Administració pública.

El primer llibre, en la part expositiva de temes, queixes, seguint la divisió per seccions, presenta un recull d'actuacions portades a terme en relació amb els problemes plantejats pels ciutadans amb freqüència amb més entitat.

Destacaré alguns d'aquests apartats temàtics. Quant a la secció d'Administració general, han sovintejat les queixes dels opositors que no han superat les proves i que dubten de la transparència del procés de selecció. Aquesta opinió, que no compartim necessàriament, s'hauria de combatre des de la funció pública amb un sistema eficaç de revisió de proves o de resolució de recursos.

Les queixes relatives als problemes de la regularització de la situació dels estrangers no sobresurten pel seu nombre, però sí

per la seva entitat. Vull deixar constància, una vegada més, de la meua preocupació per la sort que correran els estrangers procedents del Tercer Món al nostre país. L'acord del Consell de Ministres que regulava la possibilitat de legalitzar l'estada d'estrangers temem que resulti insuficient per donar les solucions estables. Cal tenir en compte que hi ha uns ciutadans estrangers que porten tant temps en el país que presenten una adaptació i un arrelament comprovats. El fet que aquests col·lectius siguin declarats oficialment il·legals els impossibilita de l'accés a una feina remunerada, els aboca a la delinqüència i fomenta el rebuig per part d'alguns sectors dels nostres conciutadans a actituds xenòfobes. He denunciat aquesta situació al Defensor del Poble, Álvaro Gil-Robles, el qual, com sempre, s'ha mostrat receptiu a aquesta qüestió.

En tres seccions, urbanisme, consum i serveis socials, es tracta de greus problemes existents per la manca d'habitatge a preus proporcionats amb els ingressos de la població i de la patologia estructural dels edificis.

L'aprovació de la nova llei d'habitatge obré una nova etapa que caldrà seguir per avaluar els seus resultats.

Un important nombre de queixes es relacionen amb el preu de l'aigua. La incorporació dels tributs als rebuts de l'aigua ha suscitat una contestació important de la població. Recentment he rebut la visita d'alguns col·lectius de base representativa que preconitzen el rebuig del pagament d'aquests rebuts i conviden els ciutadans a seguir-ne l'exemple, que podria tenir un important ressò social.

Els problemes de la gent gran han estat tractats també en diverses seccions; en el tema sanitari, l'Informe ens recomana l'impuls de la figura del geriatre de capçalera. Pel que fa als problemes derivats de l'aplicació de la Llei d'amnistia del 1977, encara queden per resoldre. Quant al mandat constitucional de garantir la suficiència econòmica dels ciutadans durant la tercera edat, seguim rebent moltes queixes que palesen la insuficiència de les prestacions i l'escassa resposta de l'Administració als reptes socio-econòmics de l'envelliment de la població. Cal remarcar, a més, que com es fa constar en la secció de serveis socials, la insuficiència de places geriàtriques obliga els futurs usuaris a patir llargues llistes d'espera.

Les dues novetats de l'esmentada secció dels serveis socials responen a la publicació de sengles lleis del Parlament de Catalunya: la Llei sobre menors i adopció i la Llei de supressió de barreres arquitectòniques. A més, es tracta de temes recurrents d'altres exercicis, com són els problemes de la gent gran, dels disminuïts físics i psíquics, i de les expectatives creades —i frustrades— de les pensions no contributives.

L'Informe formula unes reflexions sobre els problemes d'adopció. El problema d'adopció resulta prou desconegut per als ciutadans i les notícies que salten als mitjans de comunicació solen recollir únicament els problemes de les llargues llistes d'espera.

Pel que fa a l'etapa d'acolliment prèvia a l'adopció, cal remarcar que es produeixen en un nombre de retorns, amb el consegüent trauma per als menors. Aquest fet obliga la Direcció General d'Atenció a la Infància a extremar les precaucions.

Dins la temàtica de l'ensenyament, encara que no se n'hagi fet esment en l'Informe, vull expressar la meua preocupació per la manera com es durà a terme l'aplicació de la reforma de la formació professional.

En la secció corresponent a l'Informe, i per tercer any consecutiu, ens hem hagut de referir a les universitats catalanes per posar de relleu que, malgrat els esforços realitzats, es continuen presentant massificacions i dèficit de places. En aquest sentit, si bé se n'han creat dues de noves, a Barcelona la Pompeu Fabra, pública, i la Ramon Llull, privada, i tres més en total, situades a les ciutats de Lleida, Girona i Tarragona, no s'han palliat, de moment, les mancances alludides.

Volem fer una especial consideració a una implantació, aquest curs, del districte universitari compartit, que planteja dues qüestions importants: la incidència en el procés de normalització lingüística a les universitats i el conflicte amb el principi d'autonomia universitària.

Figura, com a darrera secció de l'Informe, la dedicada a justícia, on es destaquen, entre altres, els problemes derivats de l'aplicació tardana de les penes privatives de llibertat que comporten l'ingrés a la presó de persones que han refet la seva vida i que corren el risc de recaure en els antics hàbits de mala conducta. També es fa referència a la problemàtica —sempre vigent— del món penitenciari amb la malaurada consolidació i propagació de la sida. En aquest sentit es fa una especial menció a l'aplicació de l'article 60 del Reglament penitenciari per als reclusos amb malalties en fase terminal. Vull deixar constància de la iniciativa del Departament de Justícia que actualment compta amb algunes places en un centre assistit per aquells que, havent obtingut l'aplicació dels beneficis esmentats, no poden ser acollits pels seus familiars.

Pel que fa al llibre segon, ha estat dedicat enguany a l'ús de la llengua catalana a l'Administració pública. Al cap de vuit anys de parlar en els meus informes de la normalització lingüística del país, he cregut que calia fer una recopilació d'allò que he anat dient al llarg del temps, i fer balanç de l'estat de normalitat lingüística. Com es desprèn de la lectura de la monografia, existeixen sectors de l'Administració que encara no utilitzen com a tònica general la llengua catalana. L'ensenyament, després del primer cicle, i l'Administració de justícia en el lloc que és de la seva competència, són els sectors més deficitaris pel que fa a l'Administració de la Generalitat. Quant a l'Administració perifèrica, tot i que s'hi han produït avenços, la integració lingüística plena encara és molt lluny. L'Administració local de les grans ciutats també pateix aquest dèficit. Entenc que el terme «normalització», a hores d'ara, només s'hauria d'aplicar a l'Administració perifèrica de l'Estat; a l'Administració catalana caldria aplicar-li l'expressió «normalitat» en l'ús de la llengua pròpia de Catalunya. A Catalunya parlarem de normalitat lingüística quan els procediments comuns i habituals es produeixin en català, però haurem de parlar de normalització mentre hi hagi ròssecs administratius en llengua castellana. Per això encapçala aquest segon llibre la cita de Mafé i Flaquer: «No som catalans perquè parlem català; parlem català perquè som catalans». El problema d'identitat nacional subsisteix un segle després. Aquesta és la raó per la qual acabem la monografia comparant les Bases de Manresa amb l'Estatut d'Autonomia.

D'aquest petit resum de l'Informe de les actuacions portades a terme l'any 1991, es desprèn que una gran part de les queixes rebudes deriven de les situacions de desigualtat social i de crisi de valors. Caldria, doncs, que els poders públics afrontessin aquest problema, i per això cal acceptar en primer lloc que ens

trobem davant uns reptes i unes necessitats socials als quals caldrà trobar solucions.

D'altra banda, també cal tenir en compte que l'actuació de l'Administració presenta tal llunyania i complexitat als ulls del particular que, fins i tot aquelles qüestions procedimentals que per al tècnic poden tenir la consideració de «petits entrebancs», es converteixen per a la gent del carrer en problemes de gran magnitud.

A tots els estats de dret s'està implantant la institució de l'*Ombudsman*, que porta per als ciutadans la immediatesa, l'agilitat i, si més no, el reconeixement del dret a ser escoltats. No cal, però, confondre la missió d'instrument jurídic-polític de garantir els drets humans amb les tasques purament assistencials i humanitàries, les quals han de ser exercides per l'Administració pública i que ho són també per entitats privades que realitzen feines molt meritòries.

Finalitzaré aquest informe expressant el meu reconeixement a totes les institucions catalanes, públiques i privades, que han col·laborat en la lluita contra la vulneració dels drets humans en el nostre país i arreu del món.

I novament vull reiterar que, al meu entendre, no n'hi ha prou que es promulguin noves normatives per solucionar els problemes que la societat té plantejats, sinó que en una societat moderna cal que l'Administració lluiti per combatre la rutina i la inèrcia, i per sobre de tot, cal inculcar l'esperit cívic als ciutadans i a la mateixa Administració, a través dels nous costums. Aquest esforç, que ja s'ha iniciat, ha de persistir per contribuir al veritable progrés, per situar Catalunya al lloc que li correspon a Europa.

Molt agraït per la vostra atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor síndic. El debat prosseguirà amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris, les quals seran de quinze minuts, per a fixar llur posició.

Per ordre de menor a major, per tant, correspon en primer lloc al Grup Parlamentari Popular. Té la paraula la diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, un any més hem rebut l'Informe anual corresponent al 1991, i vull posar de manifest la valoració positiva del Grup Popular, i en nom del meu Grup agrair a l'honorable síndic, i síndic adjunt, i també a tot l'equip de la institució, el treball realitzat en el transcurs de l'any passat en defensa dels drets i les llibertats fonamentals del ciutadà.

Com ja ens té acostumats l'honorable síndic, ens presenta dos informes: un, els informes obligats i, l'altre, els informes volguts, titulat enguany *Les limitacions i les perspectives de la llengua catalana en l'Administració pública*. El síndic de Greuges formula un model de normalització lingüística que té com a objectius que tots els ciutadans, tota la ciutadania, es comuniqui habitualment en llengua catalana en totes les esferes de relació social. En la mesura que aquest objectiu no ha estat assolit, atès que un important sector de la societat catalana manté la seva fidelitat lingüística a la llengua castellana, el síndic considera que el procés de normalització no ha estat plenament acomplert. La cita de la frase de Mafé i Flaquer, recollida d'en Joan Maragall pel síndic de Greuges, i que acaba d'esmentar: «No som catalans perquè parlem català; parlem català perquè som catalans», reflecteix una identificació entre la condició de català i l'ús de

la llengua catalana, la qual cosa no reflecteix la realitat sociològica del nostre país. Per aquesta raó, la pluralitat lingüística no hauria de ser avaluada en sentit negatiu, ja que la veritable normalització lingüística de la llengua catalana residiria —al nostre entendre— en la incondicional llibertat d'ús dels ciutadans de qualsevol de les dues llengües oficials al país. Poden existir situacions puntuals on els drets lingüístics dels ciutadans no estiguin suficientment reconeguts, i el síndic de Greuges esmenta diferents exemples. Creiem que aquestes disfuncions s'aniran corregint sense traumes per la via del reconeixement de les administracions públiques de la realitat lingüística de la nostra societat. La sentència 82, del 1986, del 26 de juny, del Tribunal Constitucional, estableix que els poders públics radicats en una comunitat autònoma amb dues llengües oficials han d'adaptar-se a la situació de bilingüisme. En aquest sentit, l'article 19.2 de la Llei 30/84, de mesures urgents de la funció pública, preveu que es tindran en compte aquesta realitat lingüística en les convocatòries d'accés a la funció pública. La sentència del 28 de febrer de 1991, del Tribunal Constitucional, torna a reafirmar aquesta doctrina pel que fa a les administracions autonòmiques. Creiem, d'acord amb aquesta jurisprudència, que els problemes als quals es refereix el síndic de Greuges, o bé reflecteixen la realitat sociològica del país —per la qual cosa són realitats que cal assumir—, o bé són circumstàncies molt puntuals en procés de solució.

L'actitud del síndic de Greuges pel que fa a l'ús de la llengua catalana en l'ensenyament, parteix d'una avaluació que no compartim. S'afirma en l'Informe que la presència de professors que fan ús de la llengua castellana representa una limitació del procés de normalització lingüística del català en l'ensenyament a les assignatures pròpies de llengua i literatures catalanes, la qual cosa, tenint en compte la realitat sociològica del país, representa negar l'evidència que al nostre país existeixen dues llengües. Les valoracions del síndic de Greuges sobre l'entrada d'estudiants d'altres comunitats espanyoles a les universitats catalanes reflecteix una missió exclusivista —els estudiants catalans poden anar a universitats arreu de tot l'Estat, però no a la inversa—, en proposar que s'estableixin proves de coneixement lingüístic. Les recents declaracions d'un dels més grans escriptors en llengua castellana, en Mario Vargas Llosa, lamentant-se del tractament cultural experimentat a Catalunya els darrers anys, ens haurien de fer reflexionar molt seriosament.

En definitiva, l'Informe del Síndic, pel que fa a la normalització de la llengua catalana, es mou dintre d'un esperit tancat i poc realista, molt influït per una concepció romàntica i historicista de Catalunya.

Després d'estudiar les queixes publicades en l'Informe obligat, ben escollides, per cert, les introduccions i conclusions per cadascun dels deu àmbits o seccions, que són ni més ni menys que un repàs general de totes les àrees de la vida pública en què es desenvolupen els ciutadans, ampliades aquestes qüestions dubtoses en el debat en comissió del proppassat 3 de juny, prenem consciència una vegada més de les conclusions esmentades en l'Informe, per tal de continuar treballant i col·laborar a millorar tantes mancances que mitjançant aquest Informe hem anat detectant. Moltes d'elles repetitives any rere any com és el despreci de les administracions envers el ciutadà, que demana, reclama o exigeix el que li pertoca, i que per manca de voluntat

humana, de treball o política l'Administració no és eficaç: tarden a donar resposta, silencis administratius, en definitiva, una actuació poc àgil, que comporta molt sovint indefensió i iniciar en els ciutadans llargs procediments contenciosos, per tal de defensar els seus interessos davant administracions de la Generalitat i dels ens locals.

El Grup Popular volem destacar la preocupació generalitzada pel deteriorament dels serveis per part de les grans companyies: els telèfons, correus, l'aigua, el gas, l'electricitat, la Renfe i també els impostos que graven determinats serveis com els del subministrament de l'aigua. Els serveis públics de telèfon, correus o aigua han d'atendre les necessitats dels ciutadans amb una prestació qualitativament millor. Es tracta, doncs, que des de les institucions es promoguin les condicions indispensables perquè així sigui possible.

De les 1.641 queixes en tràmit i resoltes, ens preocupa la temàtica plantejada en les seccions de serveis socials, administració general i ordenació del territori, per ser les més nombroses; l'augment de les queixes en l'àmbit tributari, la manca d'informació als particulars a l'hora d'imposar contribucions especials, la manca de respecte al dret dels ciutadans a conèixer de forma individualitzada les seves obligacions tributàries i més quan es produeixen variacions essencials en els tributs. 248 queixes sobre menors, la infància, els minusvàlids, barreres arquitectòniques, la problemàtica en les adopcions dels infants, entre d'altres.

Enguany, en l'Informe, pràcticament no se'ns diu res dels col·lectius més marginats que són els pobres, els captaires. Una petita referència a aquest col·lectiu diu que, en la majoria dels casos, l'honorable síndic ha hagut de denunciar situacions reiteradament —reiteradament— tractades. Hem pogut constatar —crec— que molts de nosaltres, senyores i senyors diputats, ja que tots voltem per Barcelona o per d'altres indrets de Catalunya, veiem com hi ha gent gran, quantitat de gent dormint entre llençols de paper al carrer. Si en l'Informe de 1990 se'ns parlava de la queixa 1586, en l'Informe que avui ens ocupa és la queixa 845, titulada «Gent al carrer». Se'ns ha dit moltes vegades que a Barcelona i en altres ciutats i comarques hi hauria un pla d'acció, en aquest cas contra la indigència per un cantó, i un pla d'acció per resoldre aquestes situacions. Crec que coincidiran que els efectes pràctics no els veiem. I aquestes situacions són el termòmetre d'una societat que, com va anunciar el Consell de Ministres de la Comunitat Europea, va definir la pobresa com la situació en què es troben les persones que reben uns ingressos inferiors a la meitat de la renda mitjana d'una població. A Catalunya unes 700.000 persones es troben en aquest cas, aproximadament un 15% de la nostra població. Ens hem de felicitar de la proposta de resolució presentada per tots els grups parlamentaris en l'oposició, per la qual se sol·licita la creació d'una comissió d'estudi de les bosses de pobresa; esperem, doncs, que prosperi amb el suport del Grup de la majoria, de Convergència i Unió.

Les condicions de vida sempre precàries dels marginats, hem pogut veure hivern rere hivern com es van complicant, i més, a aquestes condicions, com s'hi ha anat afegint un nou contingent: els estrangers, els africans —magribins, guineans, nigerians—, sud-americans i immigrants de l'est. L'honorable síndic ha fet un reiterat toc d'atenció sobre la regularització de la situació dels treballadors estrangers, i ens indica que tots hem

de contribuir i harmonitzar urgentment la integració dels estrangers amb l'objecte d'evitar les conseqüències que produeixen les actituds racistes i xenòfobes i controlar futurs fluxos migratoris. Remarcant que, després de les promeses electorals, cal una política de l'habitatge digna i eficaç i adequada a les necessitats d'avui dia. Les llistes d'espera —com molt bé ha dit l'honorable síndic—, el problema sanitari de la sida, a les mans de vostès el Govern de la Generalitat, està poder apropar el servei al ciutadà per tal que la sanitat sigui eficaç, eficient i de qualitat.

Voldria destacar la denúncia de l'honorable síndic i el pessimisme funcionament i retard de l'aparell judicial. La denúncia reiterada, any rere any, de la injustícia d'entrar en presó vuit anys després d'haver comès un delictes, quan ja ha refet la seva vida és un exemple clar del nefast sistema operatiu. Són ara, i eren, les suggerències de l'honorable síndic. L'any 90 ens feia referència en l'Informe de l'any 1989, per tant no hem avançat i, fins i tot, manca coordinació de Justícia amb Benestar Social. Recollim també la reflexió sobre la discordança existent entre la majoria civil —18 anys—, i la majoria penal —els 16 anys.

Un últim aspecte que cal continuar comentant: la formació professional i ocupacional, a fi de reduir les taxes de desocupació i satisfer —encara lluny—, les exigències de competitivitat i necessitats en el desenvolupament de les empreses derivades de la consecució del mercat únic europeu.

No voldria oblidar la consulta diària. Ens consta i valorem molt positivament la tasca desenvolupada del dia a dia, molt efectiva i a la vegada divulgativa per als mateixos afectats, que acudeixen a la Sindicatura de Greuges i en surten molt satisfets per la informació i l'orientació rebudes.

Finalment, vull recordar, il·lustres senyores i senyors diputats, que ara fa tres anys aquest Parlament aprovà per unanimitat la Proposició de Llei de modificació de la Llei 14, de 1984, article 34, de designació del càrrec d'adjunt al síndic, per a la defensa dels drets dels infants, que assumia les funcions d'investigació que per la resolució d'una queixa o d'un expedient sobre els drets dels infants li encomanà o li deleguà el síndic de Greuges. Els infants són, sens dubte, un dels grups socials més indefensos que existeixen avui dia a la nostra societat, sota la tutela dels adults, desamparats la majoria de vegades per unes lleis que no estan fetes pensades en ells, els menors estan a mercè de la voluntat dels altres. Davant el nombre de queixes que la secció de serveis socials —248— de nens, i tenint en compte estudis realitzats del tipus de maltractaments, bé siguin psíquics, físics, explotació laboral, maltractament prenatal, submissió i explotació sexual, com hem pogut veure aquests darrers dies a la premsa de redades contra la prostitució infantil i a les recomanacions del síndic, el Grup Parlamentari Popular creiem que seria bo, interessant, i aportaria dades a la tasca encomanada, i si ho creu oportú l'honorable síndic, per a l'any vinent, de poder gaudir d'un informe específic sobre la investigació al llarg d'aquests anys en defensa dels drets dels infants.

Des de l'oposició intentarem gestionar, mitjançant propostes, per tal de fer possibles les recomanacions que des de l'Informe se'ns indica, bé sigui en el Govern de la Generalitat, el local o el Govern central, perquè l'any vinent per aquestes dates els problemes que avui ens ocupin no siguin repetitius.

Sols em resta manifestar el nostre reconeixement al treball i el nostre suport a la tasca que ve desenvolupant la Sindicatura

de Greuges. Res més i moltes gràcies, senyores i senyors diputats, gràcies senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat.

Pel Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputada senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres diputats i diputades, en primer lloc el Grup d'Iniciativa per Catalunya voldria felicitar el síndic de Greuges per l'Informe que ha fet durant tot l'any; també, molt especialment, felicitar tot l'equip del Síndic, molt especialment el síndic adjunt, senyor Elies Rogent. Estem totalment d'acord amb el que diu el Síndic al seu Informe i entenem que és positiva la seva tasca, no només pel que tracta, per aquest Informe, sinó també per la tasca diària que realitza amb les queixes que rep.

De l'Informe voldríem destacar, i això és dels punts que considerem més positius, que tracta per una banda temes generals de la societat que afecten tota la població i temes que també afecten minories de la nostra societat, que no per ser minories no mereixen la nostra atenció.

Divideix el Síndic l'Informe en dos apartats: un relatiu a les queixes, i ha fet aquest any un llibre especial relatiu a l'ús de la llengua catalana. No podem tractar amb el temps que disposem cada un dels punts de què parla el Síndic, però sí farem esment dels punts que considerem més importants i més punyents de la realitat social de Catalunya.

En tractar els primers punts, el Síndic de Greuges fa menció a un tema que entenem que avui també és de total actualitat al nostre país. El Síndic diu textualment que «a cap persona mínimament informada se li pot escapar que d'un temps ençà va creixent entre la joventut el sentiment de rebuig a les armes i, conseqüentment, l'oposició al compliment del servei militar obligatori. Aquesta circumstància, el nombre de queixes rebudes que mostren la disconformitat amb el tractament que l'Administració dona als objectors de consciència, ha motivat que en aquest Informe ens hàgim permès transcriure un seguit de reflexions sobre l'objecció de consciència.»

Volem dir que estem molt satisfets de les queixes que fa el Síndic de Greuges i de les seves pròpies reflexions, que són les nostres, tant és així que aquest Parlament va aprovar per majoria una Proposició de Llei que s'anirà a defensar al Parlament de Madrid en el mateix sentit que el Síndic de Greuges expressa aquí el seu problema. Des que el mateix Síndic va fer l'Informe, cada vegada més, aquest rebuig és més creixent. Hem anat i hem assistit amb altres companys diputats d'aquesta cambra a judicis a joves insumisos; darrerament, i aquests darrers dies, també altres joves deixaran el compliment del servei substitutori quan acabi el temps mateix que seria pel servei militar. També donarem suport a aquests joves, perquè entenem que aquest és un dels temes fonamentals de la nostra queixa a l'actual Llei d'objecció de consciència. Per tant aquest és un dels punts principals pels quals voldríem felicitar el Síndic i dir-li que compta absolutament en les seves reflexions amb el nostre ajut i suport.

Podríem seguir amb molts dels altres punts, el Síndic ha fet menció de problemes de la societat, d'aquests problemes que jo he anomenat en començar, més minoritaris. Ha fet menció avui també quan ha fet el resum i molt especialment, perquè també és un problema d'actualitat que ens hauria d'averkonyir a tota una societat que es vol dir democràtica, al creixent, al fort creixement d'una certa xenofòbia i com s'han aplicat les mesures

del Govern, quant al reconeixement de la nacionalitat, de la residència, als immigrants estrangers que a vegades no compleixen en absolut el que és el mínim dels drets humans en el nostre país. Entenem que aquest és un tema punyent, del qual també voldríem parlar.

Tema de menors: també en fa referència. Diu que, de menors, n'hi ha hagut aquest any poques queixes. Entenem que això és degut al fet que els menors per ells mateixos no arriben potser a poder-se queixar, però, com ha fet menció la companya del Grup Popular que ha parlat abans que jo, aquest és un tema punyent i ens apuntaríem també al fet que el Síndic per a l'any que ve creés una comissió en el sentit d'estudiar el tema i els problemes dels menors.

Hi ha altres temes dels quals el Síndic fa menció, que ja he dit que un a un no els podríem anar estudiant, però sí dir de manera especial que el Síndic diu que en el nostre país no es compleix el dret constitucional d'un habitatge digne per als ciutadans d'aquest país: crec que aquesta també és una denúncia punyent.

També fa menció a les denúncies que fan els usuaris a la manca de respecte de determinades administracions amb els usuaris i concretament en un punt que també és d'actualitat avui dia, que és el tema dels rebuts de les aigües. Tal com s'han aplicat les taxes en aquests rebuts, hi ha hagut un creixent rebuig social a aquesta situació, hi ha una problemàtica concreta en el nostre país i, per tant, demanaríem al Govern de la Generalitat que demanés un diàleg social en aquest sentit, per tant, amb els grups que es queixen; hi ha un creixent rebuig —ja ho he dit— al no pagament dels rebuts de l'aigua per les taxes que s'hi apliquen. Entenem que aquest és un problema social que també en aquest Parlament hi hauria d'haver un diàleg per modificar l'actual situació que provoca aquest rebuig social.

També fa menció el síndic a una qüestió que considerem molt important, que és el tema del traspàs de competències de l'Inem al Govern de la Generalitat. Fa anys que hem demanat aquest traspàs de competències i avui hi voldríem insistir.

En el tema de la sanitat, que estudia el síndic de manera molt extensa, fa una menció especial al tema de la sanitat penitenciària, fa menció, també, el síndic, a la diferent aplicació que els diferents jutges de vigilància penitenciària fan del Reglament de presons, i ha fet menció també avui aquí, quan davant d'aquest Parlament ha parlat d'aquesta problemàtica, dels presos que en fase terminal, que a punt de morir gaudeixen de determinats beneficis de sortir en llibertat i no tenen on anar. Ha fet el síndic menció que s'estan habilitant determinades dependències per a aquest tema. Això és així, s'ha de fer i —cal dir-ho— de vegades amb una certa —cal dir-ho—, amb una certa, diríem, no publicitat, perquè aquests presos realment no tenen on anar.

El tema de les qüestions dels jutges de vigilància penitenciària ha sigut, fins i tot, objecte que aquest Grup Parlamentari, concretament aquesta diputada, demanés la compareixença —que espero que així ho vulguin tots els altres grups— del director general de Serveis Penitenciaris, perquè expliqui a aquest Parlament quin és el problema que té el director general amb els jutges de vigilància penitenciària. És clar que parlar avui del tema dels jutges de vigilància penitenciària és quelcom que em posa, fins i tot, la pell de gallina, després dels darrers successos que hi han hagut a altres llocs de l'Estat espanyol, amb llibertats que es donen que no s'haurien de donar i, en canvi, hi han

uns criteris que segurament ens haurien de fer fer una reflexió important perquè no succeïssin temes tan greus i tan punyents, com és el que ha succeït darrerament a una nena morta i violada, amb una llibertat vigilada concedida després que altres vegades havia passat, tantes vegades havia comès el mateix fet.

Hi ha un punt en què tinc especial interès i que el síndic n'ha fet menció, i també la companya que n'ha parlat abans, que és el tema de la justícia. El síndic un any darrere un altre any explica que la justícia no funciona en aquest país, i ens diu en un lloc que no és estrany, tal com està tot establert, que vagi malament, sinó que fins i tot és estrany que la justícia arribi a funcionar. I el síndic fa menció especial a quelcom que també hi tinc un especial interès, que és els drets de les víctimes. El síndic ens diu que les víctimes queden, amb la nostra legislació, absolutament sense drets i absolutament sense cap protecció. Cert és que l'Ajuntament de Barcelona ha creat una comissió d'ajuda a la víctima i informació, però que en general la víctima no en té suficient.

Quan el síndic va comparèixer a la Comissió del Síndic de Greuges, d'aquest mateix Parlament, a preguntes d'aquesta mateixa diputada que si pensava realment el síndic que quelcom nou i d'actualitat avui dia, que són els anomenats judicis ràpids, ajudarien més a defensar els drets humans del justiciable i molt especialment de la víctima, i va contestar-nos el síndic que realment no creia que això ajudés a defensar els drets de la víctima, sinó que n'era francament pessimista de com aniria el tema dels judicis ràpids. Això ha suposat que aquest Grup Parlamentari, juntament amb el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, demanéssim un dictamen al Consell Consultiu perquè ens digui si pot tenir certs punts d'inconstitucionalitat l'anomenada Llei de reformes urgents, feta de pressa i amb alguns punts que realment entenem que podrien ser inconstitucionals. En aquest sentit, el síndic ens diu, i crec que ens crida l'atenció, quan ens recorda que el problema no és anar legislant, sinó legislar bé, i aquest és un punt que de vegades s'oblida, s'oblida de fer, i es fan lleis de pressa i corrents i que després no tindran, normalment en el camp de la justícia, l'efectivitat suposada.

Per últim, hi ha el tema de l'ús de la llengua catalana. En aquest punt els voldria dir que el nostre Grup coincideix amb l'anàlisi que fa el síndic quant a l'ús de la llengua catalana, i que es pot arribar a limitar la llibertat d'expressió dels catalans quan no ens podem expressar davant totes les administracions amb la nostra llengua, i en aquest sentit cal dir que, bé que donem suport al síndic totalment, estem absolutament en una postura contrària al que ha dit la il·lustre diputada que ha parlat abans, del Grup Popular: en el nostre país no cal en aquests moments defensar la llengua castellana, que és la majoritària en determinats estaments de l'Administració, sinó que el que cal defensar en aquests moments és el dret dels catalans a poder expressar-nos en la nostra pròpia llengua.

El síndic expressa i en fa menció a diferents tants per cents de com ens podem expressar els catalans i de com es tracta el tema de la llengua catalana a la universitat i a la justícia, estudia especialment aquests dos camps. En el camp de la justícia diu —i és cert, i així ho podem constatar els juristes que normalment hem acudit durant anys als jutjats— que s'arriba a utilitzar més el llatí en els jutjats que la pròpia llengua catalana. Aquest és un fet que ja es va dir en una ponència en unes jornades sobre l'ús de la llengua a la justícia.

També el síndic fa especial menció a quin és l'ús de la llengua catalana a les universitats. I, en aquest sentit, voldríem dir que són especialment decebedores les xifres que ens dona el síndic, diu concretament que hi ha algunes..., només el 56% de les classes de la Universitat de Barcelona es fan en llengua catalana. En aquest sentit, també el síndic fa menció d'algunes queixes d'estudiants quant a la imposició del districte únic compartit, que això pot suposar, en determinats casos, que la llengua catalana no pugui ser usada a la universitat.

Diu també el síndic, i en aquest sentit crec que fa un toc d'atenció important, que hi ha una certa apatia a la societat catalana, tant a nivell privat com a nivell públic, quant a l'ús de la llengua, des d'aquest Grup voldríem donar les gràcies al síndic que faci aquest crit d'atenció que hi ha una certa apatia. El síndic fa en aquest sentit, també, dues proposicions: una, que es creés una comissió en aquest Parlament de seguiment de la Llei de normalització lingüística, tema al qual, evidentment, ens hi voldríem apuntar. I diu també el síndic i crida l'atenció que caldria potser ara ja, després de bastants anys d'estar vigent la Llei de normalització lingüística, fer-li algunes modificacions perquè en un futur pugui realment ser cert que hi ha una normalització lingüística total, és a dir, que els catalans podem utilitzar i ser contestats en català sempre a l'Administració i en el nostre país.

En aquest sentit, jo crec que voldríem felicitar el síndic i dir-li, per acabar aquest Informe, que no pot ser que ell vingui cada any, expliqui i faci un informe i ens digui quines són les desgràcies, de vegades punyents, que hi ha a la nostra societat, que això sigui només un tema que es tracti de manera sense donar-li, potser més importància, que l'any vinent torni a parlar de les mateixes queixes i que no es faci, per part dels poders públics, res per solucionar aquests problemes.

Per tant, agrair-li al síndic que amb el seu Informe ens expliqui coses que de vegades saben greu de sentir, però que són certes, i sobretot que desperti una mica la consciència d'aquest Parlament i de la societat catalana quant a aquesta certa apatia que hi ha en el tema de l'ús de la llengua.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en l'inici de la valoració que fa Esquerra Republicana de Catalunya de l'Informe de l'honorable síndic, voldríem començar, com ja és habitual, agraint la presència del síndic saludant-lo, saludant la relació fluida amb el Parlament, entre el Parlament i la Sindicatura, i dir que naturalment hem llegit atentament l'Informe, l'hem debatut en la comissió corresponent, l'hem estudiat i avui el tornem a plantejar aquí en el plenari d'aquest Parlament.

D'entrada, hem de dir que —com ho vam manifestar en la comissió corresponent i com ja hem manifestat públicament— el valorem molt positivament, que valorem molt positivament aquest Informe de 1991, així com, en general, la tasca del síndic, la tasca de la Sindicatura com a col·lectiu; també voldríem citar d'una manera especial el senyor Roger, en el síndic adjunt, tot l'equip de la Sindicatura, que ens consta que treballa amb rigor, amb dedicació, amb il·lusió, valorem molt aquesta il·lusió, aquest treball, il·lusió i treball que sovint s'imposen, sovint han

de passar per damunt de determinades mancances estructurals i, fins i tot, de recursos de la institució.

Hem trobat en l'Informe de 1991 el rigor, la prolixitat, la bona estructura a què ens té acostumats el síndic en els seus informes anyals. Hem trobat un cop més en aquest Informe el que podria ser una mena de radiografia social acurada, detallada i construïda, en un contacte molt immediat i molt directe amb la realitat, de quina és la situació a la societat catalana, sobretot a la societat catalana en relació amb els poders públics, amb relació a l'Administració en aquests moments.

En l'Informe de 1991, com en d'altres anteriors, hi ha, entre altres coses, una miscel·lània, com deia fa un moment, prolixa i detallada de queixes, gestions, situacions, reclamacions, petits i grans conflictes, drames, situacions, tragèdies personals i col·lectives de ciutadanes i ciutadans d'aquest país, i, entre d'altres coses, entre d'altres coses, únicament la revisió general de la temàtica ens fa pensar fins a quin punt la complexitat administrativa, la duplicitat, la triplicitat administrativa en aquest país incrementa encara més la situació sovint d'indefensió de ciutadans i ciutadanes.

En relació amb els temes, dels molts que l'honorable síndic ha tocat i que analitza amb més detall i amb més profunditat en l'Informe, naturalment no farem una revisió, una reexplicació d'aquest Informe, però sí que hi ha alguns temes que ens agradaria de destacar i que ens agradaria de recalcar. La temàtica, per exemple, de la sort dels estrangers a partir de l'aplicació de la Llei d'estrangeria, nosaltres compartim també plenament la inquietud de la Sindicatura per aquest tema, i lamentem, precisament en aquests darrers dies, que s'han produït determinats fets, no en el marc estricte i precís d'aquesta comunitat autònoma, però sí en espais que, per a nosaltres almenys, ens són extraordinàriament propers, com a la ciutat de Fraga, situacions en què la brutalitat, la por a la diferència, la reacció davant de la pobresa, la incomprensió generen violència, generen una violència absolutament inexplicable i absolutament rebutjable.

Ens agradaria destacar també aquesta anàlisi que fa el síndic arran de tota la temàtica relacionada amb el servei militar, amb l'objecció de consciència, amb la insubmissió; no detallaré, no detallaré novament quina és la posició d'Esquerra Republicana sobre aquest particular, perquè no és aquest el moment de fer-ho, però he de dir que nosaltres també valorem molt positivament aquest innegable clima social de rebuig a les armes, de rebuig al servei militar obligatori, i, en definitiva, de ple suport a una objecció de consciència, a una objecció de consciència i a un servei substitutori no discriminatori i, per tant, aquelles actituds d'insubmissió.

Voldríem destacar, també, fins a quin punt un tema que ha estat gairebé estel·lar en els darreres setmanes, en els darreres mesos en aquest Parlament de Catalunya, i també al carrer, com és el preu de l'aigua, en aquests moments el preu fruit d'una tributació que nosaltres considerem excessiva i desproporcionada, és de remarcar com aquest ha estat i continua sent un dels temes, una font de queixes nombroses adreçades també a la Sindicatura de Greuges.

Destacar un cop més la radiografia que es desprèn de la situació de la gent gran en aquest país, també dels menors..., en definitiva, d'aquells sectors que socialment i com a col·lectiu són més dèbils en una societat —i aquesta és una responsabilitat, també, dels poders públics—, en una societat que cada cop

aplaudeix més el triomf, sovint a qualsevol preu, la lluentor dels diners i una filosofia fins a cert punt darwiniana de predomini del poderós, del fort, del que brilla en un moment donat —sigui a través del camí que sigui— sobre el dèbil per qualsevol motiu.

Alguns altres temes que ens agradaria recalcar, també, i aplaudir o subratllar especialment en relació amb un informe que ja he dit, d'entrada, que el valorem molt positivament, és la problemàtica dels traspàs, del no-traspàs de l'Inem, la problemàtica de la sanitat penitenciària, la situació aquesta dramàtica de persones en situació terminal que, un cop posades en llibertat, com deia la senyora Oranich fa un moment, no tenen literalment on anar, i també tot el món de la justícia, que és un d'aquells mons on els ciutadans i ciutadanes tenen més la sensació de trobar-se a mercè d'uns ritmes, d'unes dinàmiques —o d'unes manques de ritme, molt sovint— que no tenen gaire a veure..., que ells no controlen, que ells no comprenen.

Justícia tardana, en general, ingressos retardats a presó, criteris erràtics en determinades concessions de llibertat vigilada defineixen o dibuixen un país —i aquí és evident que, com en les queixes dels ciutadans, no estem delimitant estrictament quines són responsabilitats o competències de l'Administració de la Generalitat, o responsabilitats o competències dels ajuntaments, o responsabilitats o competències de l'Administració perifèrica—, però un país, en general, que tot sovint produeix l'efecte —i això es transparenta en l'Informe de la Sindicatura—, produeix l'efecte que no funciona o que no funciona prou bé, i on, sobretot, els serveis —sobretot, els serveis— són molt valorats negativament pels ciutadans.

En el segon llibre que presenta el Síndic, en aquesta pràctica que ja adquireix una certa tradició i que nosaltres aplaudim i valorem, aquest segon llibre, sobre les limitacions i les perspectives de la llengua catalana en l'Administració pública, apareix en un moment, el discutim en un moment en què encara ressonen, entre d'altres declaracions singulars, la del nostre admirat Mario Vargas Llosa, admirat essencialment com a escriptor, no pas tant com a polític..., bé, en definitiva, com a polític, probablement és un afer dels ciutadans peruans, però no pas tant com a especulador... Bé, fins a cert punt, perquè... Especulador ideològic, especulador ideològic... Recordaran vostès la nostàlgia amb què el senyor Vargas Llosa recordava fa poc el que ell en deia aquesta Barcelona més oberta, més rica, més cosmopolita, la Barcelona del franquisme, en definitiva, i no sabem exactament quina mena de nostàlgia sentia el senyor Vargas Llosa, si era la del règim policial, si era la d'aquell entorn que empresonava els discrepans, la d'aquell règim que no permetia ni tan sols l'exhibició de la llengua del país... Pensem, fins a cert punt, que probablement la nostàlgia del senyor Vargas Llosa era similar a la nostàlgia que algunes persones experimenten a distància per les bestieses que han hagut de patir durant el seu servei militar i que, vistes a través del vapor dels anys, doncs, la nostàlgia predomina sobre l'anàlisi objectiva. I això ens duu a plantejar-nos si en aquest hipotètic debat sobre si realment, doncs, el progrés o els processos, el relatiu progrés en la normalització de la llengua catalana compromet o posa en qüestió els drets dels ciutadans; això ens duria a plantejar-nos si hi ha una sola queixa —no dic ja cent, cinc-cents, mil o mil cinc-cents, sinó una sola queixa— d'algun ciutadà o ciutadana que hagi tingut alguna mena de problema, no ja derivat de l'acció adminis-

trativa o de l'acció de l'Administració de Justícia, o de l'acció de l'Administració perifèrica, sinó ja, fins i tot, en la mateixa vida quotidiana, dic, si hi ha una sola queixa, una sola reclamació d'algun ciutadà o ciutadana que hagin sofert, que hagin tingut problemes pel fet d'usar la llengua espanyola en un moment donat. Jo crec que difícilment en trobaríem algun. A l'inrevés, em sembla que no caldria ni tan sols fer-nos la pregunta, perquè és òbvia i evident.

En aquest sentit, no cal dir que renovem també el nostre suport absolut a l'Informe del Síndic, a aquest segon llibre, a les conclusions, a la necessitat reiterada any rere any, mes rere mes, setmana rere setmana, pel meu Grup Parlamentari de la reforma de la Llei de normalització lingüística de Catalunya, una reforma, una necessitat de reforma que ens plau de veure compartida pel Síndic.

Aplaudim igualment i, com deia abans la senyora Oranich, ens solidaritzem plenament amb l'oportunitat de la creació d'aquesta Comissió de seguiment de la Llei de normalització, i creiem que és summament important que aquest segon llibre, precisament, aparegui, doncs, en uns moments que hi ha un procés, en alguns sectors de la vida política i social catalana, d'ideologització rabiüda, de forta reacció contra la llengua catalana, de bel·ligeràncies explícites contra els modestíssims progressos que hagi fet en la seva recuperació social. Entenem que aquest poble i aquesta comunitat tenen, continuen tenint el dret a la normalitat també des del punt de vista lingüístic. Convé que no es prengui l'efecte per la causa, i amb aquestes reflexions sobre el segon llibre voldríem acabar el posicionament del Grup d'Esquerra Republicana recalcant un cop més la nostra valoració molt positiva, global, la nostra simpatia per la tasca realitzada pel síndic, per la Sindicatura i pel seu equip de col·laboradors.

Senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Parlamentari Socialista té la paraula l'illustre diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha llegit amb atenció l'Informe del Síndic de Greuges que ens ha presentat en aquest Parlament, i també l'ha escoltat, en el que fa referència a l'any 1991.

Nosaltres creiem que aquest Informe va més enllà del text escrit i que, sens dubte, incideix en tots aquests aspectes que afecten profundament la societat catalana i també l'Administració de Catalunya. Nosaltres estem convençuts que aquest Informe pot servir —o, en tot cas, hauria de servir— per fer una radiografia de la nostra societat, de les relacions dels ciutadans amb l'Administració i també del comportament de l'Administració autonòmica. Nosaltres creiem que si la institució connecta amb la realitat del país haurem de comparar el contingut d'aquest Informe amb els esdeveniments més importants que han succeït a la societat catalana l'any 1991. És evident que un informe d'aquestes característiques, que aborda tota la problemàtica de la nostra societat i de l'Administració, necessita prioritzar-se i, per tant, el nostre Grup ha escollit quatre o cinc temes que creiem que són suficientment importants, tant des del punt de vista de l'Informe com també des del punt de vista de la societat.

En primer lloc, nosaltres voldríem assenyalar la qüestió que fa referència a l'habitatge. Nosaltres creiem que el fet que el

Síndic hagi de denunciar, any darrere any, tot un conjunt de queixes que li arriben —és a dir, les diferències constructives en els habitatges de protecció oficial, els retards en la concessió de subvencions i la irregularitat en els procediments d'adjudicació d'habitatges— denota que el problema de l'habitatge és un problema que continua, un problema molt real a Catalunya. En l'Informe se'ns diu que les reclamacions més importants fan referència a problemes en pisos inhabitables, a famílies amb pocs ingressos per accedir a l'habitatge, i també en aquest any s'introdueix una qüestió nova, que fa referència a queixes en edificis afectats per patologies estructurals, fonamentalment —la més coneguda— l'aluminosi. En tot cas, aquesta problemàtica de l'habitatge és evident que s'agreuja quan parlem d'aquests sectors més desafavorits —la gent gran, les famílies amb pocs recursos econòmics, les persones amb disminucions i els immigrants estrangers procedents, fonamentalment, del tercer món. Per tant, nosaltres coincidim amb l'Informe quan es diu que el que fa falta és un esforç per elaborar de veritat una política social de l'habitatge, en què l'Administració pública es planteja, realment, una sortida a curt termini d'aquest problema; i també la segona qüestió, que per a nosaltres és molt important, que fa referència que les administracions, en general, elaboresin plans de caràcter més estable per aconseguir que tant l'activitat privada com l'Administració es coordinin en les seves polítiques de l'habitatge.

El segon aspecte en què nosaltres voldríem incidir és el que fa referència a l'aigua. És evident que en aquest any han augmentat considerablement les queixes dels ciutadans referents a l'increment de l'import total del rebut per consum d'aigua a causa de la incorporació de diferents conceptes tributaris i de preus públics. Les queixes procedeixen d'un ventall molt obert, des d'usuaris fins a associacions de veïns —per tant, entitats col·lectives i també persones individuals. Nosaltres voldríem destacar algunes qüestions a la vista de l'Informe que ens ha presentat el Síndic. En primer lloc, quant a l'increment de la tarifa de sanejament, se'ns diu que el desplegament legislatiu és absolutament confús i contradictori, i també se'ns diu que el procediment de liquidació i recaptació no s'ajusta al que les normes de procediment de gestió tributària estableixen i es produeix, per tant, una vulneració de dret. Quant al cànon d'infraestructura hidràulica, se'ns diu, en el mateix Informe, que la llei que va aprovar aquest Parlament l'any 1990, d'aquesta no s'arriba a deduir finalment quina entitat gestiona el cànon referit i que, a més a més, aquest cànon s'aplica a cadascun dels blocs de consum d'aigua, que així resulta doblement gravat.

Per tant, a partir de les reflexions que es fan en aquest Informe és evident que se'n treuen una sèrie de conclusions. La primera és que manca informació als ciutadans; la segona, que la naturalesa jurídica de la mateixa tarifa de l'aigua, com a categoria de preu públic, és almenys susceptible d'emetre altres interpretacions jurídiques, com és el fet que es tracta d'una taxa; en tercer lloc, que es vulneren els principis de publicitat d'aquestes normes i, finalment, com es diu en el mateix Informe, que es poden vulnerar principis constitucionals que han de regir l'actuació de l'Administració. Per tant, a partir d'aquest Informe, nosaltres, el que voldríem fer és dues preguntes o, en tot cas, obrir dos interrogants que no van ser aclarits quan nosaltres els vam plantejar a la Comissió del Síndic de Greuges: la primera és les gestions que s'han fet des del Síndic de Greuges

davant de l'Administració de la Generalitat per abordar la problemàtica de l'aigua, i en segon lloc si, com es diu textualment en aquest Informe, es poden vulnerar principis constitucionals, quines actuacions ha emprès o pensa emprendre la institució per protegir, precisament, el dret dels ciutadans. Creiem que són dues qüestions importants, que en aquest Informe es troben reflectides.

El tercer aspecte en què el nostre Grup vol fer incís fa referència als serveis socials. En concret, en primer lloc voldríem abordar la qüestió que fa referència als menors. Hi ha tres o quatre dades que creiem que són importants: la primera és que el major nombre d'expedients de tots els departaments, quant a queixes de departaments de l'Administració de la Generalitat, fa referència a la problemàtica de menors, tant des del punt de vista de protecció de la infància com des de menors ja adolescents i, per tant, amb una problemàtica diferent.

En segon lloc, se'ns diu que manquen els equips professionals d'atenció a la infància i a l'adolescència i, en tercer lloc, en què es diu, textualment, en aquest informe que se'ns presenta per part del síndic, que la situació de la infància i l'adolescència d'alt risc social continua essent essencialment greu en les zones on els factors de risc social són més presents i tenen més freqüència. Nosaltres estem totalment d'acord amb aquesta qüestió que es planteja, amb aquestes darreres paraules, però creiem que, precisament en coherència amb aquestes qüestions que es plantegen en l'Informe, hauríem d'abordar dues qüestions: la primera és que el nostre Grup reclama l'absoluta prioritat de la creació de la figura de l'adjunt al síndic de Greuges, aquest Parlament va modificar per unanimitat, precisament, aquesta Llei —hi va haver unanimitat de tots els grups parlamentaris—, i, per tant, en aquests moments, després de més de tres anys que vam modificar aquesta Llei, encara no s'ha creat aquesta figura.

Des del nostre Grup, ho trobem bastant inexplicable, en la mesura que ens trobem davant un col·lectiu, el dels infants, que, sens dubte, des del punt de vista dels diferents col·lectius socials, és el més desvalgut, perquè és evident que li manca la possibilitat de defensar els seus drets. Per tant, aquesta és una qüestió que per al nostre Grup és prioritària.

I, després, una altra qüestió que també voldríem plantejar és la que fa referència a la necessitat que des de la institució, des del Síndic de Greuges, es presentés a la Comissió i, per tant, a aquest Parlament el treball que ha desenvolupat en el darrer any al voltant de les visites realitzades als centres de menors. Nosaltres ja vam manifestar en el seu moment que era important aquest treball, però el que voldríem és que aquest treball es materialitzés en la presentació d'un informe monogràfic, perquè pogués ser debatut i discutit en aquest Parlament.

La darrera qüestió que voldríem plantejar en l'apartat que fa referència als serveis socials seria la problemàtica dels geriàtrics. Aquí el nostre Grup voldria una actitud molt més activa per part de la institució del Síndic en tots aquests aspectes que fan referència a les residències geriàtriques. És evident que ens trobem, tot sovint, davant de sectors que tenen greus problemes a l'hora de defensar els seus drets, de les persones grans, i que en aquest darrer any la manca de residències, les condicions d'algunes d'elles, creiem que han vulnerat greument algun dels drets fonamentals de què han de gaudir totes les persones i, evidentment, en aquest cas les persones d'edat més avançada.

Per tant, nosaltres creiem que la institució hauria d'actuar d'ofici en aquells casos en què s'han vulnerat aquests drets i també creiem que, des del nostre punt de vista, seria interessant que la mateixa institució, amb un treball més aprofundit, pogués presentar també en aquest Parlament un informe en el qual abordés la problemàtica de la gent gran, sobretot en l'aspecte que fa referència a les residències geriàtriques.

El quart aspecte que el nostre Grup vol aprofundir fa referència al món penitenciari. El món penitenciari ha estat abordat en diferents informes per part del Síndic de Greuges; fa tres anys va poder dedicar un informe especial i, per tant, el segon volum de la presentació d'aquest Informe abordava tota la problemàtica penitenciària a Catalunya.

Nosaltres aquest any l'hem estudiat i hem aprofundit en les dades que se'ns ha donat i hem de dir, en primer lloc, que no compartim l'optimisme que fa en el seu informe el síndic respecte a la situació penitenciària a Catalunya. És evident que el nostre Grup reconeix que hi ha hagut algunes millores en els darrers anys, cosa que resultava inevitable donada la greu situació penitenciària que hi havia a Catalunya, però també és cert que manquen solucions a molts problemes que resten pendents a les nostres presons. Estem convençuts que hi ha tot un conjunt de dèficits; en moltes de les presons encara hi ha massificació, per tant, manquen centres penitenciaris, nous centres penitenciaris a Catalunya; hi ha dèficit d'assistència sanitària, en algunes presons la situació de les dones internes no creiem que reuneixin les condicions necessàries a què tenen dret les persones que estan internades en els centres penitenciaris, i el mateix podríem dir en el cas dels joves a les presons i també de la situació del treball penitenciari, que no arriba a molts interns; que hi ha una part molt important de la població penitenciària que no té dret a aquest treball penitenciari.

Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres creiem que hi ha alguns aspectes de la situació penitenciària a Catalunya que s'haurien d'haver trobat molt més reflectits en aquest Informe.

Finalment, algunes reflexions sobre el llibre segon, que porta per títol «Les limitacions i les perspectives de la llengua catalana en l'Administració pública a Catalunya». En l'Informe que se'ns ha presentat se'ns diu que el ciutadà no es pot relacionar en la seva llengua amb certs sectors de l'Administració pública, en concret assenyala el sector de la justícia i l'ensenyament, sobretot el que fa referència a l'ensenyament secundari i també a la universitat, i també ens parla de les forces de seguretat i d'Hisenda. En canvi, en aquest Informe reconeix els avenços que hi ha hagut en la normalització lingüística en l'Administració autonòmica i en l'Administració local.

En l'Informe hi ha un suport explícit a la iniciativa de modificar la Llei de normalització lingüística. Nosaltres voldríem plantejar dues qüestions en aquest fet puntual però molt important des del nostre Grup, quan des d'una institució tan rellevant com és el Síndic de Greuges es dona suport a aquesta iniciativa de modificar la Llei de normalització lingüística. En primer lloc, el que nosaltres ens preguntem: si no caldria, abans d'iniciar un procés d'aquestes característiques, molt complex i que en el seu moment va tindre un suport unànim del Parlament de Catalunya, esgotar totes les possibilitats que ofereix la mateixa Llei de normalització lingüística, en concret nosaltres ens preguntem si no seria millor abans acabar tot el desplegament legislatiu per la via reglamentària i de decrets que contempla la

Llei de normalització lingüística i que, fins al moment, en alguns aspectes d'aquesta no s'han presentat.

I, en segon lloc, que és evident que un procés d'aquestes característiques necessita un consens molt ampli i, per tant, abans d'abordar una qüestió de la rellevància d'aquesta, és indubtable que s'han d'esgotar, com dèiem abans, totes les àmplies vies que ofereix aquesta.

Finalment, el nostre Grup no hi ha dubte —com sempre ha fet— que dona suport a la institució; també vol dir que és necessari que es faci un esforç des de la mateixa institució i també des d'altres institucions perquè la institució del Síndic de Greuges sigui àmpliament coneguda a Catalunya i, per tant, pugui complir aquesta funció que li va ser atorgada a partir de l'article 35 del mateix Estatut, que és la defensa de les llibertats dels ciutadans i la defensa dels seus drets enfront de les diferents administracions públiques.

Finalment, el nostre Grup vol valorar —com sempre ha fet—, des del punt de vista positiu, el treball de la institució, la presentació d'aquest Informe, i, per tant, des d'aquest punt de vista, no hi ha dubte que, tenint en compte alguns aspectes crítics que hem mostrat en aquest posicionament, la nostra valoració global de la institució i de l'Informe és positiva.

Res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Viñas.

El Sr. VIÑAS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc el nostre Grup volem també agrair a l'honorable senyor síndic i al seu equip la presentació de l'informe que ens presenta cada any. Aquest és el vuitè informe anual del Síndic de Greuges, i, com ja va fent des de fa uns tres anys, el compon, el divideix en dos llibres. El primer és dividit de forma molt ben sistematitzada, amb seccions temàtiques, amb conclusions i amb els annexos estadístics, on, d'un cop d'ull, es pot tenir una visió global de tot el conjunt d'actuacions.

Sobre el llibre segon, que, de fet, representa el gruix de la filosofia del síndic i del seu equip, hem de destacar molts i variats aspectes. Quant a la normalització lingüística, els avenços obtinguts en aquesta matèria són posats de manifest en l'Informe, tant pel que fa a la normalització en general com a l'Administració autonòmica i a l'Administració local. Creiem aquest aspecte altament positiu, però queden encara alguns punts sense resoldre; són uns aspectes residuals —diria jo— i molt concrets, com l'Administració de justícia i els que afecten, específicament, l'Administració perifèrica radicada a Catalunya: forces de seguretat i funcionaris d'Economia i Hisenda.

Una de les qüestions plantejades al síndic i que més ressonància ha tingut és la que fa referència al procés de regularització d'estrangers, la Llei d'estrangeria; ha tornat a sortir el tema de la Llei d'estrangeria, que nosaltres, globalment, vàrem acceptar, però que a la pràctica la regulació no ha funcionat de la manera que volíem; no ha funcionat com esperàvem. Nosaltres creiem convenient obrir un nou termini de regularització de tres o quatre mesos més o els que facin falta, essent conscients que hi haurà col·lectius que no podran regular mai la seva situació, puix que porten moltes vegades documentació falsa. Creiem que en l'actualitat aquest tema ens depassa i s'hauran d'establir mecanismes d'acord amb els altres estats europeus. Tot Europa

ha de fer un nou replantejament del tema; es fa del tot necessari sensibilitzar la gent respecte als estrangers; procedir a la seva alfabetització, a la seva educació..., totes aquestes coses ja s'estan fent, però s'haurien de fer més.

D'altra banda, coincidim amb el plantejament que fa el síndic sobre la situació dels objectors de consciència, el reconeixement de la condició dels quals és rebutjada i sovint es dona la imatge que es tracta més d'un càstig que no d'un servei. Cada dia caldria organitzar, raonablement, la prestació substitutòria i, tota vegada que s'ha fomentat la noció que els objectors són insolidaris, donar una bona informació del que és l'objecció i també del que són i del que pretenen els objectors.

Quant a la incorporació de tributs en els rebuts del consum de l'aigua, certament que és un tema punyent, i en aquests moments puc assegurar que es mantenen converses entre els estaments corresponents i entre les forces polítiques representants.

També considerem altament positiva la valoració que fa el síndic quan aborda les reformes sanitàries a Catalunya; s'ha avançat en el camp de l'assistència primària i ha millorat també tot el que fa referència a la salut mental i a l'assistència psiquiàtrica, en general. No obstant això, he de fer referència novament, igual que hem fet en anys anteriors, que la millora en la

salut mental en la seva atenció i en l'assistència psiquiàtrica, així també com en el tractament i en l'atenció dels drogaaddictes i els malalts de sida, evidentment que és un problema institucional però hem de ser plenament conscients i hem de recalcar que difícilment podrà solucionar-se aquest problema si no hi ha, paral·lelament, una sensibilització per part de tota la societat.

Volem també recalcar com en la secció de serveis socials, quan es parla de la problemàtica dels menors, posa de relleu l'aprovació pel Parlament de Catalunya de la Llei sobre mesures de protecció als menors desemparats i de l'adopció. En aquesta mateixa secció de serveis socials dedica també un ampli comentari a la recentment aprovada Llei de promoció de l'accessibilitat i de supressió de barreres arquitectòniques.

És per tots aquests motius que el meu Grup valora positivament i agraeix al senyor síndic i al seu equip tota la presentació d'aquest vuitè informe al Parlament.

Res més. Moltes gràcies. Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Viñas.
S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts de dotze del matí.)